

Even uw aandacht...

*Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.
Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het
mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.
Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige
toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van
boekjes voor opvoering beslist.*

Veel leesplezier!

ZICHT OP ZEE

Relatiekomedie met nasmaakje

door

Knarf van Pellecom

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
1999
Nr. 2595

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste DRIE tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel
www.sabam.be

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een aanvraagformulier dat, degelijk ingevuld, minstens vier weken de opvoering(en) naar S.A.B.A.M. moet worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

Stichting Bredero Auteursrechtenbureau
Valeriaanstraat 13
1562 RP Krommenie
www.stichtingbredero.nl

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *ZICHT OP ZEE* op te voeren moet de naam van auteur KNARF VAN PELLECOM vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.

De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/1999/0220/023
ISBN- 978- 90-385-0636-4

© 1999 Toneelfonds J. Janssens/ Knarf van Pellecom
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Toneelfonds J. Janssens – Te Boelaerlei 107 – 2140 Bght Antwerpen
Tel 03 366 44 00 . Fax 03 366 45 01 . info@toneelfonds.be

PERSONAGES

(2 dames – 1 heer)

RENEE :

DIANE :

DOKTER :

DECOR

Eerste bedrijf : Een bank in een park.

Tweede en derde bedrijf : (Het interieur van Dianes studio. Het is er klein, maar knus ingericht. Er staat een zetel, tafel, twee stoelen, een muziekinstallatie, enkele kleine kastjes. Een deuropening leidt naar de slaapkamer en de keuken, een deur naar de gemeenschappelijke hal.

E R S T E B E D R I J F

(Renée zit op een bank in een parkje. Ze is een vrouw van rond de vijftig en is heel sjofel gekleed. Ze heeft een zak met oud brood bij zich die naast haar ligt op de bank. Ze spreekt voortdurend tegen vogels en een hond die we niet zien.)

RENEE : Stilo, laat die vogeltjes met rust. *(Slaat in het ijle)* Stoute hond. Als je niet braaf bent moet ik je weer aan de leiband leggen. *(Slaat met haar hand op de bank)* Kom hier. Naast mij zitten. Ja, zo. Braaf beest. Wat zou ik doen zonder jou? Hé?

(Diane, een vrouw die ongeveer twintig jaar jonger is dan Renée en goed gekleed, komt op en komt weifelend naar de bank. Renée ziet haar en glimlacht.)

RENEE : De zee is rustig vandaag. Vind je ook niet?

DIANE : *(kijkt verwonderd)* De zee?

RENEE : Ja, de zee. Die grote plas hier voor ons. Met al die bootjes. *(Grimmig)* En die meeuwen.

DIANE : *(kijkt, maar ziet duidelijk niets)*

RENEE : Dat vind ik zonde aan de zee. Die meeuwen. Die maken zo'n ontzettend lawaai. En ze eten al het brood op dat ik naar de duiven gooi. Ik heb ze al duizend keer gezegd dat dat brood niet voor hen bestemd is, maar ze doen alsof ze me niet horen. *(Zucht)* Nee, 't zijn echt heel onopgevoede beesten. En onbeleefd. In plaats van hun gevoeg boven het water te doen, waar niemand er last van heeft... Maar nee hoor. Soms moet ik hier zelfs met een paraplu zitten om me tegen hun uitwerpselen te beschermen. Ik verdenk ze ervan dat ze het opzettelijk doen. Omdat ze mij niet kunnen uitstaan. Uit jaloezie. Omdat ik de duiven voortrek. Ik haat meeuwen.

DIANE : Ja, dat hoor ik.

RENEE : Ja. Soms pest ik ze een beetje terug. Dan breng ik volkorenbrood mee. (*Lacht*)
Ze lusten dat niet. Dat ligt te zwaar op de maag. Ik denk dat ze daar zeeziek van worden. Maar spijtig genoeg lusten de duifjes dat ook niet. Lust jij volkorenbrood?

DIANE : Ja, natuurlijk.

RENEE : Wat bedoel je? 'Ja, natuurlijk.' Da's toch niet zo evident? Die meeuwen lusten het niet. En de duiven ook niet. En ik ook niet trouwens. 't Is dus niet zo natuurlijk dat jij volkorenbrood lust. Waar of niet?

DIANE : Ja, dat klopt.

RENEE : 't Is eigenlijk jammer dat ik geen volkorenbrood lust. Want nu moet ik, telkens als ik de meeuwen wil pesten, brood kopen dat ik zelf niet eet. En dat bovendien nog duurder is ook. Eigenlijk ben ik een beetje gek, vind je niet?

DIANE : Ik weet niet.

RENEE : Ja, ja, geef het maar toe. Ik weet het zelf ook, maar meestal doe ik alsof ik het niet weet. En weet je wat het grappige is?

DIANE : Nee.

RENEE : Dat ik er meestal nog intrap ook. (*Lacht*) Maar wie ben jij eigenlijk? Ik heb jou hier nog nooit eerder gezien. Woon jij hier in de buurt?

DIANE : Ja.

RENEE : Al lang?

DIANE : Nogal, ja.

RENEE : Dat is vreemd.

DIANE : Ja?

RENEE : Ja. Ik ken jou niet. En ik zit hier nochtans elke dag op deze bank.

DIANE : Dat weet ik, ja.

RENEE : O ja?

DIANE : Ja. Ik ken u wél. Ik woon in het gebouw hiertegenover en daar...

RENEE : Hiertegenover? Hier is toch niets tegenover. De zee, da's alles.

DIANE : (*Ze kijkt, maar ziet de zee niet omdat die er niet is. Uit haar lood geslagen*) Ja, ja... Ik wil zeggen... (*aarzelend*) Het gebouw... Het gebouw dat hier een beetje verder staat.

RENEE : Ah. Daar woon jij?

DIANE : Ja. Op de negende verdieping.

RENEE : Aha.

DIANE : En elke morgen, als ik in mijn keuken sta zie ik u op deze bank zitten.

RENEE : Ja, dat is zo. Ik zou het voor geen geld ter wereld willen missen. Elke dag, jaar in jaar uit. Zelfs als het regent. Of sneeuwt. Of stormt.

DIANE : Dat heb ik al gezien, ja.

RENEE : Als het stormt is het hier fantastisch. Dan slaan de golven over de reling en word ik soms helemaal nat.

DIANE : (*kijkt bedenkelijk*) Ja, ja.

RENEE : Maar dán zie je de meeuwen niet hoor. De lafaards. Dan zitten ze allemaal in het binnenland. Op het stort. Daarvoor alleen al zou ik willen dat het elke dag stormde.

DIANE : (*kucht*) Vindt u het erg als ik even naast u kom zitten?

RENEE : Maar kindje, je ziet toch wel dat dat niet kan.

DIANE : Ah nee? Waarom niet?

RENEE : Je kan toch niet op Stilo gaan zitten.

DIANE : Stilo?

RENEE : Mijn hondje. (*Ze kijkt glimlachend naar de plaats naast haar en aait haar ingebeeld hond*) 't Is zo'n braaf beestje. En aanhankelijk. 't Is een teefje.

DIANE : Ah zo.

RENEE : Ja, die zijn trouwer dan de mannetjes.

DIANE : En welk ras is ze?

RENEE : Zie je dat niet?

DIANE : Nee.

RENEE : Dan weet jij blijkbaar ook niet veel van honden af hé?

DIANE : Nee.

RENEE : (*fier*) 't Is een poedel.

DIANE : Ah.

RENEE : Ja, ja. Mijn man zaliger zei altijd dat dat geen hond is.

DIANE : Nee?

RENEE : Nee.

DIANE : Wat was het dan wel volgens hem?

RENEE : Renée, zei hij... Dat ben ik. Renée. Zo heet ik. Renée. Met twee e's. Het vrouwelijke van René met één e. Begrijp je?

DIANE : Ja.

RENEE : Renée, een poedel, zei hij, is een wezen dat ze hond genoemd hebben om andere honden te beledigen. (*Zucht*) Stel je voor, zo'n lief beestje. Vind je ook niet?

DIANE : Ja, ja.

RENEE : We hebben daar dikwijls ruzie over gehad. Hij zei dat Stilo uit haar bek stonk. Maar dat was zijn eigen schuld. Ik heb ooit eens gelezen dat poedels een heel speciaal dieet moeten krijgen. Ze mogen enkel biefstuk eten. En af en toe varkenshaasje of kalfslever. Maar hij gaf haar opzettelijk koekjes. En dat is vergif voor een poedel. Ze lusten geen koekjes. En als wraak gaan ze dan uit hun bek stinken. En stinkende scheten laten. (*Tot Stilo*) Ja, ga nog maar een beetje spelen. Maar niet met de duifjes hé schat. Bijt maar een beetje naar die lelijke meeuwen. Maar ze niet opeten, want dat mag niet hé. Daar word je ziek van. Alleen doodbijten, dat mag. Maar pas op dat de politie je niet betrapt, want je weet waar mama dan naar toe moet. (*Vertederd*) Dat is mijn kindje. Ik weet niet wat ik zonder haar zou beginnen. (*Tot Diane*) Maar ga toch zitten.

DIANE : Hoe? Ik dacht...

RENEE : Wat?

DIANE : Ik wil zeggen. En... Stilo dan?

RENEE : Wat? Stilo?

DIANE : Ik dacht dat er geen plaats meer was voor mij.

RENEE : Nu toch wel. Stilo is toch weg.

DIANE : Ah.

RENEE : Ah ja. Kijk daar loopt ze. Had jij dat niet gezien?

DIANE : Nee.

RENEE : Dan moet jij dringend een oogarts raadplegen. Als je dat niet gezien hebt, zou het best kunnen dat je groene staar hebt. En als je daarmee niet oppast ben je

binnen de twee maanden blind. Ik heb dat ook al eens gehad. Och, kijk toch eens hoe ze zich amuseert. Nu zie je haar toch?

DIANE : Eh... Ja... Nu zie ik haar.

RENEE : (*roept*) Stilo, niet naar de duiven! De meeuwen! Ja, de meeuwen. Goed zo!
(*Tot Diane*) Ja, ja. Ze is goed getraind. Kom, ga nu toch zitten.

DIANE : (*gaat zitten*) Dank u. Ik ben Diane.

RENEE : Ja, ja, dat weet ik.

DIANE : Ja?

RENEE : Ja, natuurlijk. Jij woont toch in het gebouw hier vlakbij.

DIANE : Ja, dat zei ik daarnet.

RENEE : Ja? Tiens. Daar heb ik niet op gelet.

DIANE : Maar u zei dat u me nog nooit gezien had.

RENEE : Ik?

DIANE : Ja.

RENEE : Dat kan niet. Ik weet heel goed wie jij bent. Jij bent Diane. En je woont op de negende verdieping. Ik vind dat trouwens een mooie naam, Diane. Dat was de godin van de jacht bij de Romeinen. Ga jij soms op jacht?

DIANE : Eh... Nee.

RENEE : Dat moet je niet doen. Ik heb een hekel aan jagers. Ze moeten de dieren met rust laten. (*Bedenkt zich*) Er zijn natuurlijk enkele uitzonderingen.

DIANE : O ja?

RENEE : Ja. Meeuwen. Daar mogen ze voor mijn part constant op jagen. Die mogen ze uitroeien. Ik haat meeuwen.

DIANE : Ja, dat zei u al.

RENEE : En mannen natuurlijk.

DIANE : Mannen?

RENEE : Ja. Dat is de ergste soort. Die zijn nog tien keer erger dan meeuwen. Dat ras zou verboden moeten worden.

DIANE : (*lacht*) Maar mannen zijn toch nodig?

RENEE : O ja? Waarvoor dan wel?

DIANE : Tja... Om... ik wil zeggen... Om... Ja, zonder mannen zouden er op termijn toch ook geen vrouwen meer geboren worden.

RENEE : Dat zeg jij. Maar is dat al eens bewezen geworden? Nog niemand heeft ooit al de proef op de som genomen.

DIANE : Dat is toch zo. Zonder mannen worden er toch geen kinderen meer gemaakt?

RENEE : Ja, als je 't op de manier bekijkt heb je natuurlijk gelijk. Ja, uitroeien zou misschien een te drastische oplossing zijn. We hebben hun zaad nodig. Maar geef toe, voor de rest kunnen we ze missen als kiespijn. *(Niet echt gemeend instemmend lachje van Diane)* We zouden een voorbeeld moeten nemen aan de Amazonen.

DIANE : De Amazonen?

RENEE : Ja. Dat is een volk dat volgens de Griekse mythologie alleen maar uit vrouwen bestond. Mannen waren er niet. Die werden enkel gebruikt om hen te bevruchten. En dat zouden wij ook moeten doen. Alle mannen opsluiten als beesten, en alleen als de tijd daar is ze... ze...

DIANE : Ja?

RENEE : Ze melken! Zoals wij nu met koeien doen. Dat zou een oplossing zijn.

DIANE : *(onderdrukt een lach)* Maar, waarom hebt u dan zo'n hekel aan mannen?

RENEE : Omdat ze koekjes geven aan poedels.

DIANE : Ah, daarom.

RENEE : Ja. En als poedels koekjes eten gaan ze uit hun bek stinken, en gaan ze stinkende...

DIANE : ...winden laten.

RENEE : Scheten, ja. Wist jij dat?

DIANE : Ja.

RENEE : Tiens. Da's raar. Er zijn maar weinig mensen die dat weten. Heb jij thuis misschien ook een poedel?

DIANE : Nee.

RENEE : Jij bent niet getrouwd misschien?

DIANE : *(ontwijkend)* Eh... Nee. *(verandert vlug van richting)* Maar wat heeft dat te maken met het feit dat ik geen...

RENEE : Dat moet je nooit doen. Ik ben ook nooit getrouwd.

DIANE : O. Maar u zei daarnet toch...

RENEE : Wat?

DIANE : U sprak daarnet over wijlen uw man.

RENEE : Deed ik dat?

DIANE : Ja.

RENEE : Dan zul je mij verkeerd begrepen hebben.

DIANE : Ah.

RENEE : En trouwens, mijn man heette Willy. Niet Wijlen. Wat is dat ten andere voor een naam? Wijlen. Dat heb ik nog nooit gehoord. Dat is een belachelijke naam. Vrouwen die hun kinderen zo noemen mogen ze voor mijn part voor de rest van hun leven in een gesticht steken. Die zijn gek.

DIANE : Dus bent u tóch getrouwd?

RENEE : Nee.

DIANE : Nu begrijp ik het niet meer.

RENEE : Nee?

DIANE : Nee.

RENEE : Waarom niet?

DIANE : Omdat u over uw man sprak.

RENEE : Ja? En dan?

DIANE : U kan toch niet over uw man spreken als u niet getrouwd bent.

RENEE : Toch wel.

DIANE : Hoezo?

RENEE : Omdat ik niet getrouwd bén. Ik wás getrouwd. Mijn man is dood. Dus ben ik nú niet meer getrouwd.

DIANE : O! Op die manier.

RENEE : Ja, natuurlijk.

DIANE : (*denkt na*) Maar... Ik wil hierover niet doordrammen, maar ik ben er zeker van dat u daarnet zei dat u NOOIT getrouwd geweest bent. Dat klopt dan toch niet.

RENEE : Toch wel.

DIANE : Ja?

RENEE : Dat is dichtelijke vrijheid. Dat doe ik bewust. Ik wil niet in het verleden leven. Mijn leven begint iedere dag opnieuw. Dus is hetgeen voordien gebeurde eigenlijk nooit gebeurd. (*Stilte – dan triomfantelijk*) Ik ben een filosofe.

DIANE : Mm. Zo kan je `t natuurlijk ook bekijken.

RENEE : Maar laten we `t nu niet de hele tijd over mij hebben. Jij woont dus op het negende?

DIANE : Ja.

RENEE : Dan zijn wij eigenlijk buren.

DIANE : Ja?

RENEE : Ja, ik woon ook in dat gebouw. Op het twaalfde.

DIANE : Op het twaalfde?

RENEE : Ja.

DIANE : Maar dat kan toch niet.

RENEE : En waarom niet?

DIANE : Omdat er maar elf verdiepingen zijn in dat gebouw.

RENEE : Dat kan niet, want ik woon op het twaalfde. `t Hangt er natuurlijk vanaf hoe je begint te tellen. Als je de benedenverdieping niet meetelt heb je natuurlijk gelijk. Dan woon ik op het elfde. Maar dat vind ik niet eerlijk tegenover de mensen die daar wonen. Die bestaan toch ook?

DIANE : Ja, natuurlijk.

RENEE : (*op dreef*) En op het nulde kan je niet wonen, want nul is niets. Dat is wiskundig bewezen. En in werkelijkheid staat er wel degelijk een verdieping, dus niet niets. Als er beneden niets was zou het gebouw in de lucht hangen, en dat kan niet want gebouwen kunnen niet zweven. Dat is zwaartekrachtkundig bewezen. Het zou naar beneden vallen op de grond. Maar wat jij de eerste verdieping noemt zou dan op de grond komen te staan en dus eigenlijk de nulde verdieping worden. En als we zo nog een tijdje zouden doorgaan zou op een bepaald moment de bovenverdieping de nulde worden en dus ook niet

meer bestaan, waardoor er eigenlijk geen gebouw meer zou zijn. En dat kan dus niet. Dus is de benedenverdieping de eerste en woon ik op het twaalfde.

DIANE : En ik eigenlijk op de tiende verdieping?

RENEE : Precies. Je ziet, het is zo moeilijk nog niet om niet moeilijk te doen. Het is gewoon een kwestie van anders te denken. Het doet me plezier dat u niet zo enggeestig bent als de meesten hier. Ik vind u heel sympathiek Liliane.

DIANE : Diane.

RENEE : Nee, nee. Renée. Ik heet Renée.

DIANE : Nee, nee...

RENEE : Ja, ja. Daar ben ik heel zeker van. Renée Vettermans, dat ben ik.

DIANE : Nee, dat bedoel ik niet. Ik wilde zeggen dat ik niet Liliane heet, maar Diane.

RENEE : Dat weet ik toch. Het heeft geen zin Liliane hierin te betrekken, dat maakt het alleen maar moeilijker. Ik spreek al jaren niet meer tegen Liliane. De teef.

DIANE : (*zucht*) Nu kan ik echt niet meer volgen.

RENEE : Trek het je niet aan, je bent nog jong. Je zult nog wel leren dat het leven soms heel vreemde bochten maakt. Zoals onze hersenen. Onze geest. Kronkels. (*Lacht*) Die hebben we allemaal. Maar we hebben geleerd om ze te verstoppen. Omdat we anders niet meer normaal bevonden worden. (*Zucht*) Zo is het toch?

DIANE : Ik weet niet.

RENEE : Ik durf wedden dat jij nu ook zo over mij denkt.

DIANE : Hoe dan?

RENEE : Ja, ja. Ik ben er zeker van dat jij mij ook niet normaal vindt.

DIANE : Dat heb ik toch niet gezegd.

RENEE : Nee, natuurlijk niet. Jij ziet er een welopgevoede jonge vrouw uit. Jij zou zoiets nooit zeggen. Maar je denkt het wel. (*Glimlacht*) Geef het maar toe. Je kwetst mij daar niet mee.

DIANE : Maar nee!

RENEE : Dus jij vindt dat alles wat ik doe of zeg normaal is? (*Stilte*) Ik hoor niets.

DIANE : Ik weet niet wat zeggen.

RENEE : Heb ik je in verlegenheid gebracht? (*Lacht*) Sorry. Ik ben altijd al een buitenbeentje geweest. Maar laten we hier dan maar niet over doorbomen. `t Is toch niet belangrijk.

DIANE : Dank u.

RENEE : We hadden het ten andere niet over mij, maar over jou. Dus jij woont op het negende?

DIANE : (*lacht*) Nee, nee. Op het tiende.

RENEE : Je ziet dat het zo moeilijk niet is hé. Jij leert vlug zeg.

DIANE : Dat hebben ze me nog gezegd.

RENEE : Terecht! Jij bent niet enkel sympathiek, maar nog intelligent ook. Wat doe jij voor werk?

DIANE : Ik ben piloot.

RENEE : Piloot?

DIANE : Ja.

RENEE : In een vliegtuig?

DIANE : Ja.

RENEE : Ik heb vroeger ook nog in een vliegtuig gevlogen.

DIANE : Als passagier?

RENEE : Nee, nee. Als piloot. Lang geleden.

DIANE : In een boeiing?

RENEE : Nee, nee, die waren er toen nog niet. `t Is zeker vijftig jaar geleden.

DIANE : In een tweedekker dan?

RENEE : Ik weet niet meer welk type van vliegtuig het was, da`s te lang geleden. Maar ik herinner me nog dat het rood was.

DIANE : Rood?

RENEE : Ja, ja, ik weet het heel zeker. `t Was in Mechelen.

DIANE : In Mechelen?

RENEE : Ja.

DIANE : Daar is toch geen vliegveld?

RENEE : Vliegveld?

DIANE : Ja.

RENEE : Nee, natuurlijk niet. `t Was op de markt.

DIANE : Op de markt?

RENEE : Ja. Op de oktoberfoor. Enfin, dat denkt ik toch. `t Kan ook de julifoor geweest zijn. `t Is ook al zo lang geleden hé.

DIANE : Ah, zo.

RENEE : Zeg, maar ben jij niet een beetje te oud om nog op de kermis te zitten?

DIANE : (*lacht*) Nee, nee, ik vlieg echt. Ik bedoel, ik vlieg met echte vliegtuigen.

RENEE : (*bewonderend*) Waw! Zo van die grote? Waarmee ze naar Spanje vliegen?

DIANE : Nee, nee.

RENEE : Ah, ik dacht al. Zo'n groot vliegtuig, voor zo'n klein meisje. Dat zou nogal moeilijk geweest zijn. Ik ben er zeker van dat ze een dik kussen op je stoel hadden moeten leggen.

DIANE : Ik ben jachtpiloot.

RENEE : Jachtpiloot?

DIANE : Ja.

RENEE : Jongedame! Je moest je schamen!

DIANE : Me schamen? Waarvoor?

RENEE : Ik ben daar altijd tegen geweest.

DIANE : Ja?

RENEE : Ja. Dat is zo wreed. Die arme onschuldige diertjes die afgeslacht worden. Terwijl ze nooit iemand kwaad hebben gedaan.

DIANE : Nee, nee, ik denk dat u het verkeerd begrijpt.

RENEE : Dat denk ik niet. Ik weet het, de vooruitgang staat voor niets, maar dit gaat toch te ver. Is het al niet meer dan erg genoeg dat ze die beestjes vanop de grond vermoorden? Met geweren en honden en knuppels. Is dat niet wreed genoeg? Maar ik veronderstel dat het sneller gaat vanuit een vliegtuig, hé? Dierenbeul!

DIANE : Mevrouw Renée, u hebt het helemaal verkeerd voor. Ik ben geen jager. Ik heb niets met de jacht te maken. Ik werk bij de luchtmacht. Ik vlieg in een F16.

RENEE : Een F16, wat is dat?

DIANE : Een straaljager.